

[Gustav Pedersen.]

derne skulde prøve paa at blive fri for Forpligtelse over for dem, derigennem at de meddelte dem, at de nok kunde rejse for dem, men at man ikke vilde ansætte dem som Repræsentanter, vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, der er nogen Grund til at nære en saadan Frygt. For det første kan jeg daarligt tænke mig, at der er ret mange regulære Virksomheder, som bryder sig om at være repræsenteret af en Handelsrejsende eller en Repræsentant, som overhovedet ikke har Forpligtelse over for Firmaet. Det vilde jo i mange Forhold være højst generende for Firmaet; det vilde give en daarlig Forbindelse mellem Virksomheden og dens Kunder, det vilde fratage Arbejdet enhver Form for Service — og det tror jeg ikke ret mange Firmaer, naar de har Interesse i at bevare et godt Navn over for deres Kunder, tør indlade sig paa. Derfor anser jeg den Frygt, der har fundet Udtryk i denne Forbindelse, for at være ubegrundet.

Skulde der imidlertid være Virksomheder, som vil prøve paa at omgaa Loven, altsaa prøve paa ved en rent formel Afstandtagen fra Forpligtelser at beskæftige Folk, som i Virkeligheden er knyttet fast til Virksomheden som Funktionærer, vil jeg gerne understrege, at det jo til syvende og sidst ikke er Arbejdsgiveren, der skal fortolke denne Lov. Det er Domstolene, der, hvis der skulde opstaa Tvivlstilfælde, skal afgøre, hvordan Loven skal forstås, og der har i hvert Fald i de 10 Aar, Funktionærloven nu har været gældende, ikke været Tendens hos Domstolene til at støtte Arbejdsgivere, der vilde prøve paa gennem en eller anden Formalitet at omgaa Lovens Bestemmelser. Derfor tror jeg, at den Ængstelse, der har fundet Udtryk i visse Henvendelser, er uberettiget. Det afgørende, det, der betyder noget, er, at alle de Repræsentanter og Handelsrejsende, der virkelig er knyttet til en Virksomhed, omfattes af Funktionærloven, og at de først falder uden for, naar de i Virkeligheden ikke har noget Tilknytningsforhold, det vil sige, naar de udøver en Virksomhed, der nærmest maa betragtes som en selvstændig Forretning, Agenturforretning, eller hvad man nu vil kalde det.

Jeg skal endelig nævne, at der i Forbindelse med § 1 har været rejst Spørgsmaal om Undervisningsarbejde, i første Række Lærernes Arbejde. Hvor de er ansat i Privatskoler, hører de i og for sig ind under Lovforslaget, men da Lærerne selv har udtalt Ønske om ikke at høre ind under Loven, har man ikke fra Udvalgets

Side ment at ville stille Forslag i saa Henseende. Ogsaa herom henviser jeg til Bemærkningerne i Betænkningen.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger angaaende de stillede Ændringsforslag, der for de flestes Vedkommende enten er af mere formel Karakter eller betyder en Forbedring paa visse Omraader, hvor Loven kunde vinde ved saadanne Forbedringer.

I Ændringsforslag Nr. 3 er der foreslaaet en Ændring af den gamle Bestemmelse om, at det var Bortvisningsgrund, hvis den paagældende Funktionær nægtede at skaffe Lægeattest. Den foreslaas ændret saaledes, at der kommer til at staa, at opfylder Funktionæren ikke denne Pligt, uden at der foreligger fyldestgørende Begrundelse herfor, mister han Retten til Varsel. Det er en rent juridisk Ændring, som har været anset for nødvendig, idet en Vægning jo ikke altid behøver at have Karakter af positiv Nægtelse, men det er fortsat saadan, at der i Praksis skal foreligge en Vægning ved at indsende Lægeattest, hvis Opsigelse skal kunne ske uden Varsel. Hvis Funktionæren er forhindret i at indsende Attesten — der kan jo ske det, at han bliver indlagt paa Hospital og ikke har nogen, der kan sende Attesten for ham —, er der ingen, der vil forlange, at han skal præstere Lægeattest. Det er altsaa kun i de Tilfælde, hvor Funktionæren uden fyldestgørende Grund undlader at indsende Lægeattest, at Varslet i Forbindelse med Sygelønsparagraffen bortfalder.

Ændringsforslaget under Nr. 7 betyder en Forbedring, idet den Besked, man skal give om sin Indkaldelse til Militærtjeneste, ikke behøver at meddeles Arbejdsgiveren før paa det Tidspunkt, da man selv kunde sige sin Stilling op med normalt Varsel. Det er meddelt os fra Forsvarsministeriet, at det ikke er ualmindeligt, at Militærindkaldelserne, i hvert Fald for Rekrutter, kommer saa lang Tid i Forvejen, at hvis de havde Pligt til at meddele det straks, kunde Arbejdsgiveren uden videre sige dem op med sit Varsel, det vil sige, at Paragraffen vilde blive det modsatte af en Fordel for Funktionæren. Dette Forhold foreslaas nu rettet. I samme Forbindelse skal jeg nævne, at der føjes et nyt Afsnit til, hvori der staaar, at „efter Genindkaldelse til Militærtjeneste har Funktionæren Ret til at genindtræde i sin Stilling med uændret Anciennitet“. Jeg tror ikke, det er en Bestemmelse, der faar særlig Betydning. Forholdet er jo nemlig det, at langt de fleste Genindkaldelser er saa korte, at de i Virkeligheden var dækket af Paragraffen, saadan som den